

יל 34, צנח לזרועותיו לנצח

הבליטה את בלוטותיה די הצורך. בהודמנות פחות חגיגית, כתב לה בלי שון בני-אדם: „את הלא יודעת כמה אני אוהב אותך. שמרי על עצמך. דווחי לי על כל דלקת, פריחה, ליחה, כאבים, שברים, סדקים, גידולים — ואני אראה לך מה זאת עורה ראשונה, יקירתה. „אני אוהב, אוהב לך. בא לי עליך. יותר מכל, את מהמעטות שלבי פתוח אליהן. וידידות אמת פרושה מעליהן כי פרוכת.

„שלך שלך עידוא.”

נטל

כבוד מנשוא?

כבוד וכו' חוזר, איפוא, ללא הרף, נושא המוות והמחלות. וזאת — לצד לב רגיש, מלא נכונות לקבל ולתת אהבה.

מה גרם לזאת, אצל צעיר במלוא עלומיו? מדוע הדבקות הזו במוות? מהם היסורים שהיו מנת-חלקו, ושהביאוהו

זממים, ניצבים ליד קיברו של עידוא קרובים כמרכז: הסבתא, מרים ברטנוב, אלמנתו של דבורה ברטנוב. מימין: הדוד, שלמה ברטנוב (ממושקף) סופר „הארץ” אברהם עוז.

יין הצעיר

לדבוק במוות, במקום בהיים? אולי אפשר למצוא את משפט המפ" תה, לחידתו המסובכת, במשפט שהיה משמיע לעיתים באונו מקורבים: „אני לא יודע אם אני באמת חשוב למישהו.”

הוא היה מתלהב במהירות מדבר חדש — ואחר דועך במהירות. נזכרת אדית.

לדעת ידידים שהכירוהו, היתה אחת הסיבות, לאי-השקט שלו, הצורך לשאת בנטל שם המשפחה הגדול. להיות ראוי לשם המפורסם.

האם היה הנטל רב מדי עבורו? הוא דמה לאוצר מלא כישרונות — שלא הצליחו לפרוץ, מתוכו אלא טיפין-טיפין.

הוא היה מחזאי, משורר, סופר, פיומונאי, במאי, רקדן, מתרגם* — ובכל מעשיו הצליח למצות חלק בלבד מהפוטנציאל שבו. בכל מעשיו ניכרו ניצוצי-כישרון — ולא עוד.

הידידה האחרונה

אלים שהביאו לידידות אפלטוניות. „כשהודיעו לי שעידוא מת, הרגשתי שהלך חלק ממני.”

שה הדוגמנית המילונרית דוריאן ליי בי גיל 45, לאחר חמישה בעלים ומי יודע דים. כשנישאו היה עידוא בן-גרוין בגיל 27.

בדרך לטיפול נפשי

עידוא בתקופת-שהותו במרפאה לבריאות הנפש במגדאל, לפני שש שנים. היה זה לאחר שאיבד את הכרתו יום אחד, לאחר בליעת יותר מדי כדורי-שינה — לתוך גוף שהיה כבר מלא עד גדותיו בכדורים ממינים שונים. הוא שהה שם עשרה ימים, הצליח להשתחרר כאשר הרגיש שאם יישאר במקום, ישתגע לגמרי.

עידוא היה בעל כושר אבחנה וניתוח חריפים, שבאו לביטוי בחושי-הומור סר-קסטי וחד כסכין. מן הסתם חש, שהוא אינו עומד בדרישות. ביהוד בדרישות, מבן יחיד למשפחה כזו. ביהוד בדרי-

„תמיד התלהב מהר - ודעך מהר.”

שות, שהוא עצמו דרש מעצמו. סביר להניח, שפנייתו לסמים — ול-חילופין, זלילותיו — היו התוצאות של הר לחץ הפנימי הזה. עידוא היה הראשון שגילה כי קורדיזל פורטה, התרופה החריפה נגד כאבי-ראש וכאבי-שיניים, מהווה גם סם הרגעה, כא-

גילוח לפני השינה

חד עם זה, שמר תמיד על חוש-ההומור שלו, על הופעתו הנאה, הר תרבותית.

עד הרגע האחרון, סיפרה השבוע אמו: „תמיד הוא היה כל-כך יפה, מסודר. כשגיליתי את גופתו, התברר שהוא הת-גלח לפני לכתו לישון. על פניו היתה ארשת שלווה כזו.”

היתה זו השלווה אותה חיפש עידוא כל ימיו, ולא מצא. בחייו הקצרים, הס-פיק לעבור חוויות וסערות שבני-אמרי תה רגילים אינם זוכים להם אף בתקופת חיים מלאה.

בין היתר, נטל על עצמו את כתיבת סיפרו של אברי אלעד, האדם השלי-שי. כאשר טיימו השניים את הפרק הראשון, הביאוהו לאורי אבנרי לקבלת חוות-דעת. בעקבות הערותיו של אבנ-רי, וכאשר הגיע האדם השלישי למס-

קנה כי שירותי-הביטחון לא ירשו לו להוציא את הספר לאור בישראל, יצא לארצות-הברית, עומד להוציא שם.

הציירת אדית קמחי (עם ידידה הגשמי, סטיב גילסטרן). ביניהם התפתחו יחסים אינטלקטו-אליים שהביאו לידידות אפלטוניות.